

[Statsministeren.]

vore forhandlinger — det gælder for så vidt både med fællesmarkedet og om det nordiske. Jeg skal ikke lægge skjul på, at når jeg siger, at det gælder vedrørende fællesmarkedet, så er det, fordi vi ingen afgørende indflydelse øver på de politiske muligheder ved at åbenbare hverken lyst til eller mangel på lyst til af principielle grunde at gå ind i fællesmarkedet. Vi øver ingen afgørende indflydelse på den situation overhovedet, og der er betydelig usikkerhed om det. Men om det nordiske er der ingen grund til at betvivle, at regeringen fører de nordiske forhandlinger ud fra den positive ånd, som folketinget udtrykte i sin dagsorden af maj 1968. Ingen regering kunne negligere en dagsorden fra folketinget, som regeringen har accepteret, uden at komme og bede om en ny tilkendegivelse. Vi agter ikke at gøre det, og så længe vi ikke gør det, fører regeringen sine nordiske forhandlinger ud fra den ene bestræbelse: så hurtigt som muligt og, som jeg udtrykte det i åbningstalen, så vidt muligt allerede i den kommende vinter at opnå et resultat, et positivt resultat, som vi kan forelægge parlamenterne i de nordiske lande til stillingtagen.

Men jeg gør også denne henstilling, fordi det er nu ikke tilrådeligt at tilsløre den kendsgerning, at der er punkter, hvor det ikke er Danmark, der har været tilbageholdende, og hvor vi må have en klaring af, hvad resultatet i givet fald kan blive.

I de sidste 1½ år har de nordiske lande mange gange haft detaljerede drøftelser om, hvorledes importbehovet for landbrugsvarer i de enkelte nordiske lande kan forbeholdes nordiske producenter, og når hr. Ivar Nørgaard spørger om, hvorvidt Danmark selv har opfyldt de betingelser, det stiller, er jeg nødt til at sige, for at der ikke skal være nogen tvivl om det, at Danmark har fremlagt flere konkrete forslag om dette. I sidste fase af forhandlingerne, hvor man fra dansk side accepterede de øvrige nordiske landes betingelse: at kunne opretholde deres eget høje producentprinsniveau, koncentrerede de danske ønsker sig om et system baseret på minimumspriser ved import til de andre nordiske lande, således at på den ene side de danske producenter kunne opnå en højere pris og på den anden side de nordiske

landes producenter kunne opretholde deres hidtidige prisniveau.

For de industrielt forarbejdede landbrugsvarer, konserver o. lign., ønskede man fra dansk side afvikling af industribeskyttelsen. De andre lande var ikke rede til at acceptere dette som den eneste mulighed, og derfor er der i traktatudkastet angivet i alt 8 forskellige muligheder, der kan vælges imellem, herunder den af Danmark ønskede minimumseksportprisordning og afskaffelsen af industribeskyttelsen. De øvrige nordiske lande var ikke i stand til inden ekspertforhandlingernes afslutning at angive, hvilke af de 8 i traktatudkastet nævnte metoder de ville anvende på de enkelte landbrugsvarer.

Da disse metoder er af forskellig værdi og hver især kan udformes på en set fra et dansk synspunkt mere eller mindre tilfredsstillende måde, er det af afgørende betydning for Danmarks stillingtagen til hele traktatudkastet, hvilke ordninger der vil blive anvendt for de enkelte varer. Vi ved fra forhandlingerne, at de andre nordiske lande anser dette for en både teknisk og politisk vanskelig opgave. Derfor er det da naturligt, at vi fra dansk side allerede nu understreger betydningen af, at resultatet af deres overvejelser snarest kan foreligge; men vi har ikke indtil nu fået nogen oplysning om, hvad de andre nordiske landes svar vil komme til at gå ud på.

Og lad mig så sige, for at der ikke skal være tvivl om den side af sagen: også Danmark må oplyse, hvilke af de i traktatudkastet angivne metoder til at forøge importen der tænkes anvendt af os, hvor der foreligger et importbehov her i landet fra de andre nordiske lande. Men det drejer sig som bekendt kun om ganske få varer, herunder i første række visse gartneriprodukter, og jeg vil gerne sige, jeg er da enig med hr. Ivar Nørgaard i og betragter det som en selvfølge, at Danmark opfylder denne forpligtelse. Men det er jo helt oprigtigt ikke den, der er det store problem i vore nordiske forhandlinger.

Jeg vil derfor slutte med at sige, at jeg tror, vi gør ikke alene Danmark, men den nordiske sag en tjeneste ved at koncentrere diskussionen omkring de udestående problemer på en sådan måde, at det virkelig kan fremgås, om der er den enighed, der